

נשמתא דאורייתא

גיליון 375 • ערב שבת קדש פְּרָשַׁת מַטוֹת • כ"ג תמוז תשע"ט

כְּשֶׁהֲרַבִּי הַתּוֹעֵד עִם הַיְלָדִים...

- חלק ראשון -

ספורים והוראות

אבא/אמא: ביום ראשון של פְּרָשַׁת מַטוֹת בִּשְׁנַת תשי"ז, בקר הרבי בפעם השנייה (מתוך שלוש) בקמפ 'גן ישראל', בעת חגגת המקום. הרבי התועד עם ילדי הקמפ והתבטא אחר כך במכתב שהדברים מכוננים לכל ילדי ישראל.

הרבי הביא כמה ספורים שספר הרבי הרי"צ אודות כל אחד מרבותינו נשיאינו ובאר מה אנו כילדים יכולים ללמד מכה.

מורה הדרך בחיינו

ילד/ילדה: מחנה 'גן ישראל' נקרא על שם הבעל שם טוב.

"כאשר הבעל שם טוב היה ילד בן חמש שנים, צוה לו אביו: בני, אל תתירא מאף אחד, כי אם מהקדוש ברוך הוא לבדו. אהב כל יהודי בכל להב נשמתה, יהיה מי שיהיה, ובאיזה אפן שיהיה.

והבעל שם טוב - אמר הרבי (הרי"צ) - עם שני דברים אלו, יראת השם ואהבת ישראל, עבר את כל ימי חייו בעבודתו הקדושה.

פיון שהרבי ספר זאת לנו, הרי זו הוראה עבורנו, כמוכן גם לילדים, ששני דברים אלו צריכים להיות האור שיורה לנו את הדרך בכל ימי חיינו."

ה' אתנו

אבא/אמא: "ישנם כאלה, גם ילדים, ששואלים: כיצד יכולים -

וגם אם לא כלם שומרים מסרת, נדיר למצא מי שישכח שהיום שבת. "את מדליקה נרות שבת?" התעניינתי. קטיה שוב הביטה בי באותו מבט מוזר. "נרות שבת", מלמלה. "לא, אני לא מדליקה נרות שבת. אין לי משפחה בכלל ואני לא שומרת שבת", הוסיפה. "אפשר אולי להזמין אותך אלינו לשבת?" שאלתי. "לאיזו שבת?" שאלה בתדהמה. "לשבת הקרובה, היום בלילה", עניתי בפשטות.

הפעם, חיוך קל החליף את המבט המוזר. "אני לא חושבת שאבוא הלילה, כבר יש לי משהו לעשות הערב. אשמח לבוא בשבת אחרת", אמרה. בקשה את מספר הטלפון שלי, נתנה לי פתק עם מספר הטלפון שלה ונפרדנו לדרךנו.

הגעתי הביתה לפני שבת. ספרתי לאשתי שאולי תבוא אלינו אורחת נוספת הערב. "מי יודע", אמרה, "אולי כל התאונה המוזרה הזו הייתה בהשגחה פרטית כדי שתפגש אותה?"

אך קטיה לא הופיעה באותה השבת וגם לא בשבת שלאחריה. אני מצדי לא מצאתי את מספר הטלפון שלה, למרות שהייתי זקוק לה גם כדי שתשמע כעדת ראיה לתאונה עבור חברת הבטוח. נסיתי לחפש אחריה אך ללא הצלחה. למצא את קטיה דהן מפריז, זה כמעט כמו למצא מחט בערמה של שחת. בעצם, את המחט פנראה יותר קל למצא.

חלפו ארבעה חדשים ובבקר אחד אני מקבל הודעת פרסמת ממספר לא מוכר. אני מקבל הודעות דומות לעתים תכופות. בדרך כלל, אני מוחק אותן בלאחר יד וממשיך לדרך, אבל משום מה, אינני יודע בעצמי מדוע, שלחתי הודעה חוזרת "מי זה?"

תוך דקה הפלאפון שלי צלצל. על הצג מספר הטלפון ממנו נשלחה ההודעה. "הרב דרוקמן? מדברת קטיה דהן. אתה זוכר אותי?" "בנדאי שאני זוכר, אנחנו עדין מחכים לך לשבת..."

"מתי אפשר לבוא?"

"מה זאת אומרת מתי? השבת!"

המשך בשבוע הבא בעזרת השם

Print Creative

לזכות החייל בצ"ה אריה לייב שיחי פרידמן
לרגל יום הולדתו ט"ז תמוז

נדפס ע"י ולזכות הוריו מנחם מענדל ורבקה שיחיו פרידמן
לזכות החייל בצ"ה יוסף יצחק שיחי ציק לרגל יום הולדתו כ' תמוז

נדפס ע"י ולזכות הוריו שניאור זלמן וחנה שיחיו ציק
לזכות ה' מנחם מענדל שיחי גולדברג לרגל יום הולדתו כ"ד תמוז

ולזכות ה' לוי יצחק שיחי גולדברג לרגל הכנסו לעול המצות ביום ב' מנחם אב
יה"ר שיגדל חסיד י"רש ולמדן לנח"ר הוריו וכל משפחתו שיחיו
נדפס ע"י ולזכות הוריו אברהם ולאה שיחיו גולדברג

לזכות ה' יוסף חיים שיחי ומעיין שמחה תחי'
לרגל יום הולדתם ו' מנחם אב

נדפס ע"י ולזכות הוריהם אליהו ושרה שיחיו סבג

לשנת הצלחה וברכה בכל המצטרף בגור'
לשותפות בפעילות נשמתא דאורייתא לאלפי ילדים וילדות
צרו קשר ר' מנחם מענדל אלפרוביץ 0523017770

גיליון 375 מטות

שם התלמיד/ה: _____ משפחה: _____

כיתה: _____ חתימת הורים: _____

נדרני החסידים

נשמה יהודית בפריז - חלק ראשון -

היה זה באחד מימי ששי אחר הצהריים, במקפז פריז, מספר הרב הרשי דרוקמן, שליח הרבי באחד מפרוורי פריז.

אני מסים את פגישתי השבועית עם ידיד המנהל מעבדה בעיר. כמו בכל שבוע אנו משוחחים מעט, מניחים תפלין ונפרדים לשלום. שבת קרבה ובאה ואני עולה אל האופנוע בדרךפי הביתה. בסאן מור, מקום שליחותי, מתגוררים קרוב ל-8000 יהודים, רבם עובדים בפריז ואני מגיע רבות למקום עבודתם כדי להפגש עמם.

הדרך הביתה חולפת ליד כפר האמות בפריז. המקום מוכר לי היטב: אני נוסע בו לפחות אחת לשבוע. גשם מתחיל לזרוף ולהרטיב את הכביש. אני מאט את המהירות ומיטיב את הקסדה לראשי. לפתע אני מבחין במכונית ספורט החוצה את הכביש, כנראה הנהג לא שם לב לאופנוע המתקרב במהירות. הסכנה מוחשית מול עיני, לבי הולם בפראות. מה לעשות? לכלם על כביש רטוב כשאני במהירות די גבוהה? סכנת התהפכות כמעט מחלטת. להמשיך? תאונה בלתי נמנעת. מה עושים?

אני בוחר באפשרות הראשונה ובולם במהירות. האופנוע מחליק ואני מתגלגל על הכביש כשהאופנוע מתגלגל לצדי. אני מחכה למכוניות שתבאנה. האם אלו רגעי האחרונים?

שקט. מכונית עוצרת מאחורי וחוסמת את הכביש מאחור. אני מנסה לבדק את עצמי אם לא נפגעתי, אם לא אבדתי יד או רגל. ברוך השם, אני בריא ושלם. אני מנסה לקום ולפנות את הכביש לפני שיוצר פקק ארוך.

אשה שפסעה על המדרכה ממול מתקדמת לעברי במהירות. "הכל בסדר?" היא פונה אלי בצרפתית. "אפשר לעזור?" היא שואלת. "אני חושב שאני בסדר", אני עונה ומרים את הקסדה. היא קצת נדהמת, כנראה לא צפתה לראות אדם מזקן. אין הרבה כאלו בפריז.

"הכל בסדר?" היא שוב שואלת, והפעם בעברית במבטא צרפתי כבד. הפעם אני הוא הנדהם. "בוא", היא ממשיכה, "אקח את האופנוע למדרכה ושם נאמד את הנזק".

הגענו למדרכה ובדקנו את האופנוע: נזקים קלים בלבד. היא הציגה את עצמה כגברת קטיה דהן. "אני גרה פה באזור, וממש במקרה עברתי פה", ספרה. "ממש לא צפיתי לפגוש ביהודי, ועוד רב", הוסיפה.

"והעברית?" שאלתי. "אה, זה מבקורים בארץ לפני הרבה שנים", ענתה. גברת דהן נראתה כמי שמעניינת לשוחח עוד, אבל אני התנצלתי ובקשתי ללכת. "עוד מעט כבר שבת", אמרתי, "אני מכרח ללכת".

קטיה נראתה קצת מפתעת לשמע על כך שעוד מעט שבת. התפלאתי קצת מתגובתה. באזור פריז מתגוררים קרוב לארבע מאות אלף יהודים,

איך מנצחים את היצר?

ילד/ילדה: "אמנם, ישנו היצר הרע שמפריע לאדם. על כך ספר הרבי בשם בנו של רבנו הזקן (אדמו"ר האמצעי), שנתן עצה כיצד לנצח בנקל את היצר הרע.

העצה היא: להתדבר עם עוד יהודי - אם זה חבר, המדריך, או המורה שלומד תורה עמכם - אודות המלחמה שיש לו עם היצר הרע, שאז ישנם שני יצרים טובים, שתי נפש אלקית - נגד יצר הרע אחד, נפש הטבעית אחת (פיון שכל יצר טוב מתאחד עם היצר הטוב של השני, לעצמת זאת היצרים הרעים אינם מתאחדים). והרי יודעים אתם שכאשר לוחמים שנים נגד אחד - מנצחים השנים."

הלקח:

- א. לפחד רק מה', מתוך ידיעה שהוא שומר עלינו, ולא להיבהב כל יהודי.
- ב. להרגיש ענוה ולעשות מה שנדרש מאתנו.
- ג. להתיעץ עם חבר או עם אדם מבוגר כשהיצר הרע מפריע לנו.

המשה בשבוע הבא בעזרת השם

(מעובד ע"פ שיחת ט"ו תמוז תשי"ז)

יכולים לבוא להרגש של גדלות עצמית, באמרם: כיון שהנני בן לאלקה גדול כזה - יכולני לעשות כל מה שמתקבל אצלי, ואף על פי כן ימחל לי הקדוש ברוך הוא?

על כך ספר הרבי בשם רבנו הזקן - הראשון שגלה חסידות חב"ד בעולם - שנקדו (הצמח צדק), בהיותו בן שלוש שנים, שאל אותו: למה כתוב "ויקרא" בא"ף זעירא (=קטנה)?"

להרגיש קטנים

אבא/אמא: "והשיב לו רבנו הזקן: בני ישראל יש להם בטבע תולדותם כל מיני מעלות. ובפרט - משה רבנו. ואף על פי כן, היה לו רגש של קטנות, אל"ף זעירא, ובגלל זה זכה - משה רבנו - לדרגות הכי עליונות.

הוא קבל את התורה, גאל את בני ישראל ממצרים, וגם יוציא אותם מהגלות האחרון, שזהו הגלות דעתה, אל הגאולה האמתית והשלמה.

וזהו גם למוד לכל בני ישראל, שצריכים להרגיש את עצמם קטנים, לעשות כל מה שהקדוש ברוך הוא מצוה, ולא להתחשב אם יש בזה נעם וערבות או לא. וכיון שהקדוש ברוך הוא צנה לעשות זאת - הרי זה בנדאי טוב."

בתור קטנים - לפעל על עצמנו שלא להתירא משום דבר (רק מהקדוש ברוך הוא לבדו)?

על כך ישנו הסבר מתלמידו של הבעל שם טוב, המגיד ממזריטש:

כשהאב אוהב את בנו, למרות שהוא חכם ומלמד יותר מהבן, הוא 'יורד' לדברים הקטנים שמעניינים את הילד, כדי שהילד יוכל לחוש את אהבתו אליו.

"וכן הוא בנוגע לבני ישראל - שהם בניו של הקדוש ברוך הוא.

הקדוש ברוך הוא מוריד את עצמו אליהם ונותן להם כל צרכיהם, גם בעניינים גשמיים וקטנים, ומגן עליהם מפל דבר. ובמילא אין מה להתירא משום דבר בעולם."

שאלה גדולה

ילד/ילדה: "כיון שבני ישראל הם בניו של הקדוש ברוך הוא,

נקודה משיחה

"החלצו!"

ילד/ילדה: ספר אדמו"ר הר"י צ"צ:

"פעם (ביום שמחת תורה) ישב אבי (הרבי הר"ש ב) בהתעודות חסידים, וראה שמזוגו לאחד המסבים 'משקה' בכוס שקדם לכן שתה ממנה חברו. נטל הלה את הכוס ושטפה, ורק לאחר מכן שתה ממנה. אבי הקפיד על כך, ובעקבות זאת אמר את המאמר המפורסם 'החלצו!'"

בשנת תשכ"ח כתב הרבי לרבו של כפר חב"ד, הרב גרליק עליו השלום, כי לחזוק האחדות בכפר חב"ד "כדאי שיקבעו למוד בכל בתי הכנסיות בכפר חב"ד... למוד השיג בנדון דידן, בקנטרס החלצו."

אבא/אמא: בשמחת תורה של שנת תרנ"ט, השמיע הרבי הר"ש ב מאמר חסידות יסודי המבסס על מאמר של אדמו"ר הזקן, העוסק בענין אהבת ישראל ושלילת המחלוקת. מאמר זה פותח בפסוק "החלצו מאתכם אנשים לצבא" שנאמר בפרשת מטות לגבי מלחמת בני ישראל במדין, כשהמלה 'מדין' מתפרשת במאמר במונח של מדין ומריבה, מהם יש להמנע בכל מחיר. יש להחליף את השנאת חנם באהבת חנם.

למה 'מדין' זה שנאת חנם? אלא, בפרשת בלק מספר שהמואבים והמדינים החטיאו את בני ישראל עד שפרצה מגפה בעם. מילא המואבים לא ידעו שהשם צנה שלא להלחם בהם וחסשו שבני ישראל

הרבי בחלקת קונטרס 'החלצו' ליד חדרו הקדוש, במוצאי כ' במרחשון תשמ"ח

האמת היא שאנחנו צריכים לשמוח בשמחתנו של השני, ובצעת צרה חלילה, להשתתף בצערו ולסייע לו. יתרה מכך, אם חלילה נגרם לאדם משהו לא טוב, עליו לקבל זאת באהבה וכתקון למעשיו הלא טובים (לצד הפקשה מהשם שיעשה עמו רק טוב הנראה והנגלה). אך את השני עלינו לדון תמיד לכף זכות (או להוכיחו בנעם על מעשיו בעת הצורך) וממילא יש להצטער אם קרה לו משהו לא טוב.

הלקח:

"אהבת ישראל פיוס, אינה מצד תקון סבת הגלות - שנאת חנם - כפי שהיה עד היום, שאנו מוסיפים באהבת חנם כדי להביא את הגאולה, וזאת מפני שסבת הגלות תקנה כבר (!).

אהבת ישראל פיוס היא מצד ניצוץ משיח הקיים בכל יהודי, והיא משמשת כטעימה מהגאולה האמתית והשלמה, אז יתאחדו כל היהודים על ידי הניצוץ משיח שבכל אחד ואחד."

שיחת מטות-מסעי תנש"א

(מעובד ע"פ מאמר 'החלצו' תרנ"ט)

ילחמו בהם ויכבשו את ארצם ולכן עשו מה שעשו, אך המדינים סתם התערבו במריבה שלא שיכת להם והחטיאו את בני ישראל.

ילד/ילדה: זה הפרוש 'שנאת חנם' - שנאה ב'חנם', ללא כל הסבר וללא כל הצדקה. מאיפה נובעת שנאה שכזאת? מעמק הקלפה - הישות וההרגשה העצמית [ולכן זו לא רק מלחמה נגד בני ישראל, אלא גם נגד השם].

אדם שיש לו 'בטול', זה לא רק כלפי השם אלא גם כלפי הזולת. הוא נותן 'מקום' גם לאדם אחר. אך מי שחש רק את המציאות האישית שלו, לא מסוגל לסבל את השני. הוא מרגיש כאלו השני מתקיים על חשבוננו...

אבא/אמא: אם כן, אנחנו מבינים שהספור של המדינים מלנה אותנו עד היום. 'קלפת מדין' זהו היצר של שנאת חנם, עלינו 'להחליץ חושים' ולהלחם בו.

זהו יצר כל כך קשה שגורם לעתים לאנשים להפסיד הכל, רק כדי לא לתת לשני את מה שהוא רוצה. אדם יכול לעשות משהו הפוך ממה שהוא עצמו חושב, רק כדי לשלשני לא יהיה.